सम्पादयितुं शक्यन्ते। अतः सहस्रानुवचनेन स्वर्गाभिजयो भवति॥

(३) अथ मन्त्रसङ्ख्यायां पक्षान्तरं विधत्ते। "यत् परिमिता अनुब्रूयात्। परिमितमवरुन्धीत। अपरिमिता अन्वाह। अपरिमितः सुवर्गो लोकः। सुवर्गस्य लोकस्य समष्ट्यै" इति। सहस्रसङ्ख्यां गणयित्वा परिमितस्यानुवचने भागमपि परिमितमेव प्राप्नुयात्। अतो गणनामकृत्वैव अपरिमिता अनुब्रूयात्। स्वर्गलोकभोगस्येयत्तया परिमितत्वाभावेनापरिमितवचनं तत्प्राप्तये सम्पद्यते॥

(४) मन्त्राणां स्वाहाकारोपेतत्वेन अनुवचनस्य होमसाम्यमभिप्रेत्य प्रशंसति। "स्तोक्या जुहोति। या एव वर्ष्या आपः। ता अवरुन्धे" इति। विन्दुविषया मन्त्रोक्तयः 'स्तोक्याः', तासामनुवचनरूपेण होमेन वर्षेषु भवा आपः प्राप्नोति॥

(५) होतव्यानां विन्दूनां भूमौ पतनाद्भूमेरग्निसादृश्यमभिप्रेत्य प्रशंसति। "अस्यां जुहोति। इयं वा अग्निर्वैश्वानरः॥ २॥ अस्यामेवैनाः प्रतिष्ठापयति" इति। होमाधारत्वसम्पादनाद्भूमेर्वैश्वानराग्निरूपत्वम्। अतस्तत्र होमे सति भूमौ 'एव', 'एनाः' आपः, 'प्रतिष्ठापयति'॥

(६) स्तोक्यानुवचनस्य यज्ञसमाप्तिहेतुत्वमापद्य प्रशंसति। "उवाच ह प्रजापतिः। स्तोक्यासु च। अहमश्वमेधꣳ सꣳस्थापयामि। तेन ततः सꣳस्थितेन चरामीति" इति। 'स्तोक्यासु' स्तोकरूपास्वप्सु, तद्विषयासु मन्त्रोक्तिषु 'च', एनमश्वमेधक्रतुं